

Rudolf János

8360 Keszthely Zámor u 23 – Tel.: 70/238-2380

Keszthely Rendőrség
Rendőrkapitány Úr számára

Tárgy: Egy „rablásról” szóló büntető feljelentés helyett(!)
Ügyszám: **20040/1133/2018. bü.**

Tisztelt Kapitány Úr,

Egy általános iskolai ügyben folytatott eljárásra Székely Miklós és kolléganője képtelen.

1., Terhes nőre NEM tetetünk bilincset, megbilincselte terhes nőt NEM rángatunk és NEM lökdösünk.

2., Egy olyan 4 gyerekes anyukával, akinek a gyerekeiről tudható (mert már az eddig keletkezett iratokban is olvasható) hogy a gyerekei különösen tisztelettudóak, nem mellesleg szőke hajúak és kék szeműek, ráadásul egy kimondottan jó hírű iskolába járnak, nos egy ilyen anyukával minden körülmények közt illedelmesen beszélünk. Azaz NEM kiabálunk és NEM sértegetjük.

3., Gyereket NEM hallgatunk ki. Különösen nem akkor, ha azt egymástól független előbb maga az iskola is megtiltotta, majd a szülők is megtiltották.

4., Ám ha mégis voltunk akkora ökrök, hogy ennyi tiltás után is rátámadunk egy gyerekre, ám ekkor az iskola igazgatója személyesen közbelép, akkor különösen NEM kiabálunk az iskola igazgatójával. Az igazgatói beavatkozás után tovább toporzékolni, iskolástáskát burogatni nincsen olyan eset melyben megengedhető.

És sorolható szépen tovább a fenti állítás igazolása.

Amúgy nem véletlen ilyenekkel kezdtem. Ugyanis egy egyszerű ügy, melyről ráadásul szinte a teljes iskola tudja a megoldást, amúgy felderíthető lenne.

1., Ám az nehezzé válik akkor, ha vizsgáló rendre nem is érti amit hall.

És csak egy konkrét: Ha egy irat esetén azt hallja, hogy azt nem tudják elolvasni mert nem látják, akkor az NEM azt jelenti, hogy „nem írja alá.”

Ám ha ilyenkor segítően még el is magyarázzák, hogy az a megoldás, hogy vagy kerítünk egy szemüveget vagy keresünk egy hitelesnek elfogadható személyt (aki felolvassa) nos ilyenkor különösen kényelmetlen ha maga a vizsgáló kezd el felolvasni, majd ezt követően azt kérdi, hogy a felolvasott szöveg akkor elfogadható-e?

Azaz nem érti, hogy nem a szöveg tartalmáról beszélünk hanem a felolvasó személyéről.

Önmagát gondolja elfogadhatónak mikor pontosan ő az az egyetlen személy aki nem lehet. Aztán ezen mivel nem érti pont ő miért nem lehet még meg is sértődik. Majd visszatér az „akkor nem írja alá”, és ezt követően még rendre így is dokumentál.

Papírról-papírra gyártva aztán a semmire sem használható iratait.

Hisz senki sem mondott neki olyat, hogy „nem írja alá”, pusztán csak nem érti mit hallott.

2., Ugyanilyen magas szakmai szinten keresi szarva közt a tőgyit mikor kutat és foglal.

Pl Apátinál nincsen egy irata se, nem tudja az eljárási cselekményt hitelesen tanúsítani, de amit lefoglal sem tudja hitelessé tenni, de amit elvisz sincs tételesen dokumentálva, stb..stb..

3., Majd erőszakot alkalmazva eljut oda, hogy oly „rablást” követ el, melynek pusztán már csak a minősítése lehet kérdéses. Mekkora értékről van szó, stb..

Egy rendőr esetén rablás elkövetése már nem kispálya, ám én mégsem akarom azt, hogy megbüntessék.

Még hozzá azért nem akarom Székely büntetését, mert Székely Miklós „autista”.

Már akkor kapcsolnom kellett volna, mikor az első másodpercben támadt, hogy miért nincs itt a gyerek? Egy átlagos ember ugyanis érti, hogy gyereket nem hallgathat ki. Ha mindenki érti, akkor ő miért nem? Aztán mikor a rendőrség épületében elkezdett nagyító után rohangászni. Azaz még az eszetlenségig is miért ragaszkodik valaki a protokolljához? Hol adja fel? Következőnek akkor is kapcsolhattam volna, mikor a házkutatás során előretolta a fejét és mimikailag helytelen vigyorgásba merevedett. Azt mutatta nincsen hova menekülnöm, ide üss, túlélem. Legvégül pedig mikor az iskolában még a tiltás ellenére is kétségbeesetten támadt, burogatott, még mindig a protokoll a legfontosabb. Hisz csak az jelenthet számára biztonságot...

Szóval ezek a jelenetek mind-mind típusos viselkedései az autizmusnak. Sőt van még számos, de csak akkor ha az ember már tudja mit keres, mit kell nézni, mit kell figyelni..

Én pedig mindezt hogyan állíthatom ilyen bátran?

Nagyon szép csavar a történetben.

Onnan, hogy az én gyerekeim is autista.

Az utóbbi 6 évben szinte csak ezzel foglalkoztam – ám lám-lám még nekem sem megy az, hogy első pillantásra felismerjem. Még számomra is több óra és számtalan történés szükséges ahhoz, hogy kapcsoljak.

Mit tudunk róluk?

Azaz mit tudunk az ön állományába tartozó Székely Miklós és az én fiam autizmusáról.

Elsőként is azt, hogy roppant kevés a szakirodalom. Érdemben eddig csak Hollandiában foglalkoztak vele, mely szerint a lakosság legalább 6 százalékánál kimutatható.

Azaz a keszthelyi rendőrség állományából is Székely NINCS egyedül.

Magyarán ha itt is mérnék, akkor több kollégája is hasonlóan -azaz nem szokásosan- reagálnának.

De ez jó!

Az autizmus ugyanis nem betegség.

Egyszerűen csak annyi, hogy **nincsen agya arra, hogy a másikkal kicsesszen**. Megvan neki is az agya, csak az agyának ezt a részét másra használja. Okosabbra!

Így pl mindent elhisz és közben sosem hazudik. (vannak zsványságaik de ennek most nincs jelentősége, mert se idő se hely nincsen rá – csak ezért a sarkos állítás, hogy „mindent elhisznek és sosem hazudnak”)

Azaz Székely is önnek egy nagyon jó alárendeltje.

Ide teszem csak halkán, hogy az én „sógorom”, azaz a Székely által megvádolt gyermek nagybácsija is autista, ám mégis vámtiszt. Még hozzá nagyon jó vámtiszt. Annyira jó, hogy nem csak Irakba küldték ki vámosként dolgozni, hanem momentán a Ferihegyi reptéren is az.

Nem problémamegoldók, azaz meg kell mondanunk számukra, hogy mit csináljanak. Soha sem fogják kitalálni önmaguk számára, hogy mi a feladatuk. Önállóan kizárólag protokollokat hajtanak végre, amikhez aztán mereven ragaszkodnak is.

Váratlan helyzetek kezelésére azaz pl nyomozás vezetésére alkalmatlanok, ám ők az ideális helyettesek. (ez önnek a későbbiekben még fontos lehet.. mert pl bátran hátat lehet nekik fordítani: sosem fogják becsapni, cselt szőni, intrikálni, pletykálkodni, mindig meg lehet bennük bízni)

Mit kell tennünk?

Nos azt tudjuk, hogy Székely kapott egy ügyet, ám mivel senkit sem hallgathat ki számára egyenesen világvége lett. Hisz őt csak olyan protokollra képzett, melynek alfája és omegája a kihallgatás, tanú meghallgatás, vallomás.

Nade pont ebben az esetben az meg nem lehetséges..

Új protokollt kéne kitalálnia, miközben erős a stressz is, mert rajta kívül mindenki tudja ki a tettes, ráadásul gyerekek tucatjai röhögik ki.

Ez nagyon megalázó egyik oldalon, ám másik oldalon viszont képtelen megfelelni.

A filmben szereplő „esőember” ilyen teher, ilyen nyomás alatt tombol. (az a szélsőség)

Tehát csak segíteni kell neki.

És kis segítség is elég. Tényleg nagyon apró is elegendő..

Azért elég, mert amint kap egy mankót ő nem bicegni fog, hanem már rohan, oly akarja a sikert.

Itt pedig az a mankó, hogy Székely az instához tartozó telefonszámnál tévedt el.

Azért tévedt el -és ez is szép autista tünet - mert azt a kérdést fel sem tette magának, „hogyan is csinálták”? Egy autista ugyanis sosem kutatja a „hogyan” kérdését.. csakis a megoldást akarja.

Pedig ha 100 embernek elmeséljük, akkor 90 garantáltan csodálkozni fog, és meglepetésüket sem leplezve azt fogják kérdezni „hogyan” - csak egy autista nem kérdezi ezt meg.

Egy autista nem kutat, nem csodálkozik, viszont mindent elhisz.

Márpedig ha mindent elhisz, akkor miért is kutatná, azaz miért is érdekelné pl az instát létrehozó email fiók? Ő úgy hiszi tud mindent, már csak bizonyíték kéne, hát miért is kutatna tovább?

Székelynek tehát ennyi segítség elég is most. Azaz megvan ismét az az induló pont számára aminek végén pillanatokon belül el is fog jutni egy 55-re végződő telefonszámhoz – ám akkor még nincsen vége! Jön életében az a következő szituáció amire szintén nincsen felkészítve.

Ám itt egy pillanatra érdemes lassítani.

Ugyanis Székely el fogja hinni, hogy a google-nek, azaz a világ legnagyobb cégének az email rendszerét egy kis tizenéves kölkök feltörte. Pedig ez meg világhír! Szenzáció lenne, de csak akkor ha tényleg igaz lenne. Szóval sima kis lopás. Nincs itt semmi informatikai teljesítmény..

Szólni kell tehát ezen a ponton majd ismét Székelynek, hogy ne a meséknek higgyen. Azért ne, mert elrontja a minősítést. Eddig sem találták meg melyik paragrafus passzol, ám a következő egy nagyon régi és nem is jelentéktelen(!) paragrafus lesz.. Ám ahhoz nem elhinni kell a szenzációt.

Megelőztük tehát a következő tévedést, haladhatunk tovább a jövőben:

Nekünk, azaz 100 emberből tán 90-nek is egy ilyen esetben az lenne a legfontosabb, hogy egy ekkora rablásos slamasztikából kimásszunk. Hogyan úszhatnánk meg?

Csak hogy nem nekik!

Ők nem rettegnek a büntetéstől, ők ugyanis saját magukat sokkal-sokkal jobban büntetik.

Azaz Székely amint eljut az 55-ös telefonhoz nem menekülni fog tettei következményei elől. Sőt még a rendőr kollégák kimosdatási kísérletei sem tudnak majd érvényesülni, mert neki teljesen más lesz a problémája.

Ráadásnak még én is nagyon lukra küldtem.. Nem akarattal, csak nem ismertem időben fel.

Mikor a kocsit vártuk, kérdeztem tőle van-e gyereke? Ő mit tenne a gyerekéért?

Erre egy átlagos ember úgy reagál, hogy megéri egy gyerek mennyire fontos, azaz belátóbbá, higgadtabbá, értelmesebbé válik – de nem egy éppen kétségbeesésben levő autista!

Kétségbeeséses helyzetben számára még Isten sincsen nem hogy gyerek.

Ezért ő pont fordítva reagált. Számára mintha olaj lett volna a tűzre. Ő úgy értette, hogy „haha a gyerek biztosan bűnös és az apja csak mentetetni próbálja” még vérszemet is kapott.

Azért pörgött tehát fel iskolánál, bilincselésnél, és jut el egészen a rablásig, mert ezt a gyerekekre vonatkozó kérdést ő megerősítésként élte meg. Bizonyossá vált számára, hogy jó úton halad, megvan végre a protokoll! Erősen hitte, hogy rátalál majd olyanra ami aztán őt igazolja. És közben fel sem merült benne, hogy tényleg teljesen rossz irányba szalad..

Tehát ezek az információk őt most egy nagyon-nagyon feltüzelt állapotban, egyenesen hidegzuhanyként fogják érni. Hisz eddig úgy hitte még én is megerősítem, pedig csak annyi történt, hogy pontosan fordítva értette mint egy megszokott ember.

És akkor arról egészen eddig nem is beszéltem, hogy ő még saját magáról sem tudja, hogy még ő is egy autista.. Székely ez ellen, hogy még ő is egy autista lenne tiltakozni fog. Első élményként sértődésként éli meg, pedig ez is számára segítség. Idővel feldolgozza, és hasznosítani is fogja.

Summasummarum: Nem lesz tehát számára SE érdekes az a tény, hogy rabolt-e vagy se..

Mindebből következően -talán még érdemes megemlíteni- teljesen felesleges olyan rendőrségi iratokat készíteni, melyek szerint pl így nem lehet rabolni. 4 év Pázmány JÁK után után nagyon tudom, ha Székely egy szokásos ember lenne és én azt akarnám akkor simán végigverhetném rajt. De én NEM teszem. Azért nem mert méltatlan.

Kb akkor szellemi teljesítmény lenne őt bíróságra vinnem, mint mondjuk ha azt a fizikai cselekedet hajtánám végre, ahol egy kerekesszékest azaz egy deréktől lefele béna embert jól megvernék. Mert ahogyan NEM teljesítmény megverni egy rokkantat – ugyanígy NEM teljesítmény megbüntetni egy autistát. Csak míg az elsőt értjük és el is ítéljük, addig a másodikat fel sem fogjuk. Teljesen felesleges hát az „úgysincs igazad” „hamis vád” „úgyse mered” mundérmosdatás – merthogy a történést emberként és nem jogászként kéne kezelni. Nagyon kérem értsük hát meg!

Így tehát fontos lesz még a történet legvégén, hogy **Székelynek MÁSKÉNT kell segíteni! NEM kimentésre lesz szüksége hanem a feloldásra és az elismerésre.** Azaz tudomására kell hozni:

- 1 – Székely vigyen az iskola igazgatójának egy tök semmi italt, azért mert nem akarta..
 - 2 – Székely vigyen egy szál virágot annak a nőnek akit megbilincseltetett.
- Ennyire egyszerű a feloldás, amit meglepően könnyen és hitelesen tesz.. Azért mert tényleg bánja.. És vége..

A rá bízott feladatot végül szépen elvégzi. Senki sem haragszik rá, hanem mindenki annak örül, hogy az igazi tettezt Ő megtalálta. (és nem nekünk kellett ezt a roppant kellemetlen és az iskola szellemiségéhez teljességgel méltatlan munkát végeznünk)

Való igaz, Székely számomra most sokmillió kárt csinált.

A rablás során ugyanis 10db laptop, 3db asztali gép, 5-6 telefon, stb.. melyekből pl a 3db T sorozatú i7-es sallangokkal (dokkoló stb..) több mint 4300euro azaz nettó több mint 1,3millió forint. A Lifebook ugyan már kivontuk de bruttó 510ezer forint, és ez eddig még csak 4db abból a 10 laptopból.. Tehát forintban számolva tényleg nem kicsi az a kár amit okozott.

Ám hiszem azt, hogy amit én most Székelynek elengedek sőt segíték, azt az én fiam élete során majd valaki mástól biztosan visszakap, **Tehát nincsen kár!**

Kelt.: 2019.03.24 – 4 oldalon

Rudolf János

Ui: Értelemszerűen ez az irat Székely Miklósról szenzitív adat! (pl nem csámcsoghat rajt az összes rendőr, mert amelyik csámcsog az mind bűnt követ el)